

Neemia - Comentarii Jean Koechlin

Neemia 1:1-11

Din punct de vedere istoric, cartea Neemia este ultima privire pe care Vechiul Testament ne prezintă asupra poporului Israel. Eveni mentele descrise în ea încep la circa treizeci de ani după cele relatate în cartea Estera și la trei sprezece ani după întoarcerea lui Ezra. În consecință, învățăturile ei nu sunt potrivite în special nouă, creștinilor „peste care au ajuns sfârșite zilele veșnicilor” (1 Cor. 10.11). Ce popor demn de compătimire! El se afla „în mare necaz și în rușine”, după relatarea cătorva călători (v.3). Însa Dumnezeu a pregătit pe cineva care va pune la inimă această situație. Este Neemia! Acest om este sensibil la suferințele și la umila lăcomie a celor „care au rămas, care au scăpat din captivitate” și mărturisesc înaintea Domnului păcatele care le-au cauzat situația. Ezra făcuse și el același lucru (Ezra 9). Dumnezeu alege întotdeauna, din mijlocul celor care iubesc poporul Său, instrumente ale eliberării lor. Dar să ne fixăm ochii asupra Unuia mai mare decât Neemia. Cine a pus la inimă condiția disperată a lui Israel și a lumii în general, dacă nu Fiul lui Dumnezeu? El a înțeles starea noastră mizerabilă, a pătruns până în cel mai adânc al păcatului în care căzusem și a venit să ne scoată din el.

Neemia 2:1-8

În timp ce fiii lui Iuda se aflau în mare necaz și în rușine, Neemia deținea una dintre pozițiile cele mai de cinste la curte: cea de paharnic al împăratului. Ar fi putut, din egoism, să-și păstreze acest post avantajos sau chiar să și-l justifice, spunând: «Deoarece am încrederea împăratului, lângă el voi fi mai de folos poporului meu. Pentru scopul acesta m-a pus Dumnezeu aici». Dar Neemia nu judecă în felul acesta. Inimă lui, asemenea celei a lui Moise altădată, îl îndeamnă să-și viziteze frații, pe fiii lui Israel (Fapte 7.23). Decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale palatului imperial, el alege „mai degrabă să sufere răul cu poporul lui Dumnezeu” (Evrei 11.25). Să remarcăm că discuția lui cu Artaxerxes nu este doar precedată (1.11), ci și însoțită (v. 5) de rugăciune. Între întrebarea împăratului și primul răspuns, Neemia găsește timp să-și vorbească lui Dumnezeu în inimă sa. Numim această «rugăciune-sageată». Să imitam mai des acest exemplu și vom vedea, că și acest slujitor (al Domnului mai degrabă decât al împăratului), mână bună a lui Dumnezeu odihnindu-se asupra noastră și asupra a tot ce facem.

Neemia 2:9-20

Neemia a ajuns la Ierusalim având scrisori din partea împăratului. El începe prin a inspecta zidurile sau, mai degrabă, ceea ce mai rămăsese din ele. Frații lui îi relatează seara despre ele (1.2-3), dar el vrea să evalueze personal extinderea stricăciunilor. Consternarea îl copleșește înaintea acestor priveliști cu care, în ce-i privește, locuitorii Ierusalimului se obișnuiseră! Fără nici o îndoială, și noi, creștinii, ne aflăm în pericolul de a înceta să ne mai înfrumusețăm de situația de ruină în care Biserica

responsabila se gaseste astazi. Nici un zid nu o protejeaza impotriva invaziei din partea lumii si o astfel de stare serveste per fect scopurilor vrajmasilor ei. In timpul lui Zorobabel si al lui Ezra, acesti vrajmasi ai lui Israel se numeau Bislam, Tabeel ... Tatnai, Setar-Boznai si insotitorii lor. Sub Neemia, Israel se confrunta cu Sanbalat, Tobia si Ghesem. Dia volul foloseste o vari e tate de lucratori. El isi in no ieste mereu «personalul». Scopul lui in sa este intot deauna acelasi: sa mentina popo rul lui Dum nezeu in injosire si in sclavie. Neemia stie ce trebuie facut ca sa-i indemne pe bar batii din Ierusalim. Numele lui inseamna: Domnul a man gaiat (sau «Mangaierea Domnului», cap. 1 v.1 nota). El primeste acest raspuns imbucurator si incurajator: „Sa ne ridicam si sa reconstruim!“ (v. 18).

Neemia 3:1-15

Contrar ordinii normale, reconstructia Ierusa limului a inceput cu altarul, a continuat cu temp lul (Ezra 3) si a sfarsit cu zidul cetatii. Altarul si templul (sanctuarul) vorbesc de inchinare, care, in mod evident, constituie cea dintai res pon sabilitate a poporului lui Dumnezeu. Dar noi nu suntem doar crestini de duminica. Restul ce ta tii, care sim bo lizeaza viata cotidiana din casele noas tre, cu im prejurările de zi cu zi, trebuie si ea protejata impo triva raului de afara si, de asemenea, des par tita clar de lu mea din jur. Fiecare trebuie sa ve ghe ze si in special sa con stru iasca inaintea propriei case (v. 10, 28, 30). Sub impulsul dat de Neemia, intregul Iuda s-a apucat de lucru. Acest capitol ne poarta in jurul orasului, ca sa ne arate diferitele grupuri de lucra tori in actiune. Fiecare a preluat, fie poarta, fie turnul, fie partea sa de zid, dupa puterea lui si, mai ales, dupa masura devo ta men tului sau. Dar, in timp ce unii au zel suficient ca sa repare o parte dubla (v. 11, 19, 24, 27, 30), altii – inclusiv dintre condu ca tori – refuza sa-si plece grumazul in ser vi ciul Dom nului (comp. cu Matei 20.27-28; 2 Cor. 5.15). Ce trista mar turie consemneaza aici cartea lui Dumnezeu!

Neemia 3:16-32

De la v. 16 inainte este vorba despre partea de zid protejand cetatea lui David si curtea templului. Suntem uimiti sa aflam ca Eliasib, marele preot, nu a reparat in fata propriei case (con frunta cu 1 Tim. 3.5). A fost necesar ca altii sa lucreze in dreptul sau (v. 20, 21). O a doua neglijenta vinovata este aceea ca, reconstruind Poarta Oilor, el si fratii sai, acesti pastori rai, au neglijat s-o doteze cu incuietori si cu zavoare (v. 1). Aceasta va permite hotilor si talharilor sa intre si sa ia in stapanire „oile“ lui Israel (vezi Ioan 10.8, 10). Argintari, facatori de mir, negustori (v. 8, 32) lucreaza ca zidari. Unul dintre conducatori, Salum (v. 12), repara impreuna cu fiicele sale. Dumnezeu ne invata prin aceste e xem ple ca ne putem adu ce aportul la lucrarea Lui indi ferent de varsta, sexul sau profesiunea noastra. Sa obser vam, de ase menea, ca mai multi dintre acesti oameni, sau parintii lor, fusesera im plicati in vremea lui Ezra in casa torii nelegiti me cu femei straine. Astfel a fost cazul lui Baruc, fiul lui Zabai, al lui Malchiia, al lui Peda ia, fiul lui Pareos (Ezra 10.25, 28). Este fru mos sa vedem acum nerab darea lor de a proteja Ierusalimul tocmai im potriva unor astfel de influente straine.

Neemia 4:1-14

În timp ce zidurile se refaceau, mania vrajmasilor văia împotriva lui Iuda. Samba lat, purtătorul lor de cuvânt, se aprinde de manie și îi batjocorește în același timp. Noi toți suntem cu predilecție sensibili la batjocură. Lu mea nu încetează să ridiculizeze despartirea dintre creștini, slăbiciunea străinilor lor laolaltă ... Să nu ne lăsam intimidati de remarcile sale. În loc de răspuns, Neemia I se adresează Dumnezeului său: „Auzi, Dumnezeule nostru, pentru că suntem disprețuiți ...“(v. 4). El nu ține nicidecum cont de amenințări. „Dar noi am reconstruit ...“, concluzionează omul lui Dumnezeu (v. 6)! Atunci vrajmasul se pregătește de luptă deschisă și descurajarea pune stăpânire pe oamenii lui Iuda. Ei se uita la propria slăbiciune (v. 10): așa ta înseamnă să-ți dea dreptate vrajmasului care îi disprețuise, numindu-i „iudei neputincioși“ (v. 2). Mai privesc și la greutatea povărilor lor, la mormanele de daramături ... Totuși este unul ca re, împreună cu Neemia, cunoaște dubla resursă (v.9). Aceasta este și o poruncă a Domnului: „Vegheați și rugați-vă ...“ (Matei 26.41; 1 Petru 4.7). Rugăciunea trebuie să fie primul nostru răspuns la eforturile Vrajmasului. Ea nu se desparte de veghere. Iată de ce Neemia ia nu meroase măsuri pentru a asigura supravegherea și păzirea poporului în timpul încheierii lucrării.

Neemia 4:15-5:5

La dificultățile și la oboseala construcției se adaugă, la sf. cap. 4, cele ale luptei. Și, în adevăr, creștinul nu este numai un lucrător, ci și un luptător. Asemenea garzii lui Neemia, acesta își ține într-o mână instrumentul de lucru, iar în cealaltă, arma (care este Cuvântul lui Dumnezeu: Efeseni 6.17). N-are voie să renunțe la nici una. După frumoasa manifestare de zel pe care am văzut-o, capitolul 5 ne pune în față o surpriză neplăcută. Acești „scapați“, care, înainte să vină Neemia, trăiau într-o mare săracie (1.3), se găsesc acum într-o stare și mai rea. Au fost nevoiți să-și pună garanție posesiunile și, în unele cazuri, să-și dea în robie copiii, ca să-și poată plăti taxele și să nu moară de foame. Și ce era mai rău, cei care îi aduseseră în această stare nu erau vrajmasii. Erau propriii lor frați care, făcând așa, calcasera legea (Exod 22.25; Levitic 25.39-43; Deuteronom 15.11; 23.19-20). Unde ne aflăm noi pe planul dragostei fraterești? Fără ea, cel mai bun serviciu creștin este fără valoare (1 Cor. 13.1-3). Să punem în practică ceea ce ne spune apostolul Iacov (2.15-16). Da, să ne cercetăm cu atenție inimile în această problemă. Și, la fel, și purtarea noastră!

Neemia 5:6-19

Indignat și „maniat foarte mult“, Neemia îi strânge pe mai-mari și pe capetenii înaintea restului poporului pentru a le adresa reproșurile pe care le merita. Cei care sunt vinovați se supun și această nu numai pentru că Neemia este guvernatorul, ci pentru că el însuși le dă exemplul dragostei dezinteresate. El renunțase la privilegiile personale pe care i le dădea poziția sa, iar această îi permite acum să le ceară capetenilor să se poarte în același fel. Exemplul este regula de aur pentru a obține ceva de la aproapele nostru. Apostolul Pavel își făcuse un tel din a fi totdeauna un exemplu pentru credincioșii pe care îi învăța (Fapte 20.35; 1 Corinteni 4.16; 10.32,33...). Mai presus de toate, să gândim la divinul Stăpân. El le-a spus ucenicilor Săi: „V-am dat un exemplu, pentru că, așa cum v-am făcut Eu, să faceți și voi“ (Ioan 13.15). Dar, în același timp, i-a pus în gardă față de carturari și față de farisei: „Deci toate câte vă spun ei, faceți și tineți, dar nu faceți după faptele lor, pentru că ei spun și nu fac“ (Matei 23.3). Multimile au observat diferența: Isus îi învăța „ca având

autoritate si nu precum car turarii lor“ (Matei 7.29).

Neemia 6:1-14

Incarcarile anterioare lipsite de succes nu i-au descu rajat pe Sanbalat, pe Tobia si pe Ghesem. Ei ii fac lui Neemia o propunere vicleana: „Vino sa ne intalnim im pre una...“. Valea Ono (sau a mestesugarilor: 11.35), fixata ca loc de intalnire, reprezinta un act de colaborare cu vrajmasii po po rului lui Dumnezeu. Oferta este res pinsa, in pofida amenintarilor care-o insotesc pana la a cincea oara. Apoi o alta cursa ii este intinsa, de data aceasta prin intermediul unui iudeu, Semaia. Printr-o falsa profetie, acest slujitor al vrajmasului incearca sa-l impin ga pe Neemia (care nu era preot), la neascultarea de Dom nul prin cau tarea unui refugiu in Templu (2 Cor. 11.13; 1 I oan 4.1). In acelasi fel au actionat fariseii cu Domnul Isus. „Iesi si pleaca de aici“, li spun ei, „pentru ca Irod vrea sa Te omoare“ (Luca 13.31). Ei au incercat (si Satan a fost in spatele lor) sa-L infri coseze si sa-L abata de pe calea credintei pe Acela care-Si indreptase hotarat fata sa mearga la Ierusalim (Luca 9.51).Dublul atac, respins de credinciosul Neemia, il pune pe credinciosul de astazi in garda cu privire la doua peri cole extreme: 1. Largirea caili, lucrand mana-n mana cu cei care nu se supun Cuvantu lui; 2. „Inchiderea“ intr-un sectarism pretentios si egoist.

Neemia 6:15-7:7

Cincizeci si doua de zile le-au fost suficiente oame nilor lui Iuda ca sa astupe spaturile si sa recon struiasca zidul. Majoritatea erau neexperimentati in manuirea mistriei si a cazma lei, dar au avut zel si inima pentru lucrare (3.20; 4.6). Si in ochii Domnului, devotamentul lucra to ri lor Sai este mai valoros decat capacitatile lor. El da, cu siguranta, aceste capacitati tuturor acelora care au devotament si care-L urmeaza.Eforturile lui Tobia de a-l intimida pe Neemia si spri jinul pe care aceasta persoana cu influenta rea il primeste din partea mai multor conducatori din Iuda reprezinta ulti me le manifestari de ostilitate ale vrajmasilor. Ierusa li mul cu zidu rile reconstruite va aparea de aici inainte natiu nilor incon jura toare „zidit ca o cetate strans unita impre una“ (Psalmul 122.3). Dar este necesar sa fie inca supra vegheat. Neemia se ocupa de porti, ca si de stabilirea garzilor (vezi Isaia 62.6-7). Sunt atribuite si alte functii, incluzandu-le aici si pe cele ale celor doi guvernatori ai ora sului (v. 1, 2). Si unul si altul meritau aceasta respon sa bi litate: Hanani, prin preocuparea lui pentru popor (1.2), Hanania, in virtutea credinciosiei si a temerii lui de Dumnezeu (v. 2).

Neemia 7:61-73

Neemia are pe inima realizarea unui recensa mant al poporului. El foloseste registrul genealo gic stabilit in timpul primei intoarceri in Ierusa lim. De aceea, v. 6-73 repeta mai mult sau mai putin capitolul 2 al cartii Ezra. li gasim aici, spre exemplu, pe descendentii acelui om care „si-a luat sotie dintre fiicele lui Barzilai Galaaditul si s-a numit dupa numele lor“ (v. 63). Barzilai fusese acel batran bogat si respectat care-l intretinuse pe David si pe insotitorii lui la Mahanaim (2 Samuel 19.32). Aici aflam ca gine rele lui, desi fusese preot, renuntase odinioa ra la propriul nume. Alesese sa fie chemat dupa cel al socrului sau, deoarece aceasta-i conferea un statut social mai inalt. Care au fost consecin tele nefericite? Descendentii lui au fost exclusi din serviciul preotiei, ca fiind necurati! Sa fim

atenți ca nu cumva, din preocuparea pentru înțaietate, să ne abandonăm privilegiile de creștini! Există vreo demnitate și vreo noblete mai mare decât aceea de a aparține familiei lui Dumnezeu, „preotiei împăratești”? Această înregistrare a poporului subliniază contrastul cu zilele lui David. Numai semintia lui Iuda numărase în acel timp patru sute șaptezeci de mii de bărbați în stare să scoată sabia: deci de zece ori mai mult decât acum. Dar ceea ce are importanță nu sunt cifrele, ci credinciosia!

Neemia 8:1-12

Pentru frumoasa scenă care ocupă acest capitol, Neemia îi cedează locul de onoare lui Ezra, preotului. Știm că „era carturar priceput în legea lui Moise” și de mult timp „și îndreptase inima să ... învețe în Israel războaiele și judecări” (Ezra 7.6, 10). Fericita dorință, care, la cererea poporului, găsește ocazia să se împlinească! Este vorba de citirea clară și de explicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Deschizându-l, Ezra nu uită să-L binecuvănteze pe Domnul care a dat acest Cuvânt, tot așa cum astăzi începem prin a mulțumi atunci când în adunare urmează să se citească Scriptura și să se mediteze asupra ei. În ce-i privește pe cei prezenți, nu este suficient să poată pricepe (v. 3); este necesar și să ia aminte (sf. v. 3). Facem totdeauna așa în școlerile noastre sau în lectura din familie? Înțelegerea Cuvântului este mijlocul prin care putem fi noi înșine hrăniți și încurajați în comunie cu Domnul (v. 12). Dar să ne gândim și la cuvințele „trimiteti porții”, ceea ce în seamă să-i facem și pe cei care n-au fost prezenți să profite de ceea ce ne-a făcut nouă bine. Subliniem în încheiere acest verset glorios: „Bucuriile Domnului este taria voastră” (sf. v. 10 – compara cu Ps. 28.7). Și, mai presus de orice, să-l experimentăm în viațile noastre!

Neemia 8:13-9:4

„Tot așa va fi Cuvântul Meu care iese din gura Mea: nu se va întoarce la Mine fără rod (literal: gol)” spune Domnul (Is. 55.11). Promisiunea aceasta se împlinește aici. Potrivit instrucțiunilor divine, poporul, sub conducerea capetenilor, celebrează sărbătoarea Corturilor cu o splendoare mai mare chiar decât a celor mai importante zile ale lui Solomon. Prea ocupați de odihna prezentă, israeliții uitaseră de Cel care avea să vină, și acest pericol ne pândeste și pe noi. Dar acum, când slăbiciunea și ruina sunt atât de evidente, ochii li se îndreaptă mai ușor asupra bucuriei împăratiei viitoare, iar caracterul de străini (locuirea în corturi) este mai bine realizat. Pe noi, creștinii, situația de ruina prezentă trebuie să ne determine să ne recunoaștem mai mult ca ori când caracterul de străini și să ne ajute să ne atintim gândurile la bucuria împăratiei care vine. La începutul capitolului 9, scena se schimbă complet. Fiii lui Israel se strâng din nou într-o zi fixată. De data aceasta, scopul străiniei este mărțurisirea pacatelor lor. Există oare și în viațile noastre de credincioși momente parțiale când avem de făcut bilanțul actiunilor noastre și de a ne smeri? Unii cred că există motive să prătim cam această punere în ordine în fiecare sâmbătă seară; alții, la sfârșitul fiecărei zile. Nici unii nu au dreptate. Judecata de sine este o acțiune continuă. Este necesar să o îndeplinim de fiecare dată când Duhul Sfânt ne face conștienți de păcat.

Neemia 9:5-15

Cativa leviti, ale caror nume sunt mentionate, invita poporul sa se ridice pentru a-L binecuvanta pe Domnul. Si ei li adreseaza, in numele intregii adunari, lunga ruga ciune care ocupa restul acestui capitol. Cele dintai cuvinte ale ei sunt: „Tu esti Acelasi, Doamne, Tu singur ...“ Apoi, intorcandu-se in timp pana la creatie, levitii lauda implinirea scopurilor lui Dumnezeu, chemarea lui Avraam – a carui inima a fost gasita credincioasa – eliberarea din Egipt, de la Marea Rosie, grija rabda toare acordata lui Israel de-a lungul calatoriei prin pustie, cu darea legii, si, in sfarsit, intrarea in tara. Pronumele „Tu“ (si „a Ta“) folosit impreuna cu un verb activ la persoana a II-a se regasesc de douazeci si cinci de ori in aceste cateva versete. Celebrarea lui Dumnezeu intai pentru ce este El, apoi pentru ce a facut, nu este oare un privilegiu pe care il avem si noi, de vreme ce apartinem Domnului? Sa ne aducem mereu aminte de ceea ce harul Lui a facut pentru noi si sa ne straduim sa gasim tot mai multe motive de recunostinta, care vor fi tot atatea noi legaturi de dragoste cu Tatal nostru ceresc si cu Domnul Isus. Ca si David, sa ne indemnăm sufletele sa-L binecuvanteze pe Domnul si sa nu uite „nici una din binefacerile Lui“ (Psalmul 103.2)! Dar, de fapt, aceste beneficii sunt nelimitate!

Neemia 9:16-27

Dupa ce, asemenea acestor leviti, a urmarit indelung istoria harului lui Dumnezeu pentru Israel, Stefan, in capitolul 7 din Fapte, isi continua vorbirea in acelasi fel. „Voi, cu grumazul intepenit, ... intotdeauna va impotriviti Duhului Sfant“ (Fapte 7.51). Grumazul intepenit, gatul care refuza sa se plece pentru a se supune jugului Domnului, nu caracterizeaza numai poporul Israel sau numai pe cei neintorsi la Dumnezeu! Toti ascundem inaintea noastra aceasta natura nesupusa, vointa proprie. Fiecare crestin, fara exceptie, o cunoaste foarte bine si este impotrivit pentru cineva s-o invinga prin propriile eforturi. Dar, in acelasi timp, cu noaste oare fiecare eliberarea pe care Domnul i-o acorda? Dand mortii, la cruce, aceasta vointa rebela, nesupusa, El ne-a oferit in schimb natura supusa a Domnului Isus. Firea cea veche se afla inca in noi, cu doborintele ei, dar nu mai are dreptul sa ne conduca. Toate aceste pacate ale lui Israel ies in evidenta cu atat mai mult cu cat sunt puse, ca aici, in contrast cu harul lui Dumnezeu, iar lor li se adauga, ca sa spunem asa, lipsa de recunostinta (vezi Deuteronom 32.5-6). Nu este adevarat lucrul acesta si pentru atat de multi tineri si tinere crescuti de parinti credinciosi?

Neemia 9:28-38

Avem rezumatul acestui intreg capitol in v. 33: „Dar Tu esti drept in tot ce a venit asupra noastra. Pentru ca Tu ai facut potrivit adevarului, iar noi am pacatuit“ (compara cu Pl. Ier. 1.18). Sa punem aceasta declaratie in legatura cu un verset din Evanghelia dupa Ioan: „Cine a primit marturia Lui a pecetluit ca Dumnezeu este adevarat“ (Ioan 3.33; vezi si Romani 3.4). Pecetluirea este actul de aprobare oficiala a unei declaratii, care o vali dea zeu si prin care cei care o semneaza se angajeaza la raspunderea ei. Astfel, capetenii, levitii si preotii isi pun pecetile (cu alte cuvinte, semnaturile) pentru a-si confirma acordul. La sfarsitul acestei lungi marturisiri, sa ne reamintim inca doua invataturi foarte importante: In primul rand, pentru judecarea unui rau este necesar sa ne intoarcem cat mai in urma impotrivit, pana la originea lui, printr-o completa revizuire a pasilor facuti. Calcarea legii a inceput odata cu confectionarea vitelului de aur; ei bine, faptul acesta nu poate trece sub tacere (v. 18)! In al doilea rand, o marturisire trebuie sa fie precisa: a-l spune lui Dumnezeu intr-un

fel general: «sunt pacatos, am comis niste pacate», costa foarte putin si n-are valoare inaintea Lui. El asteapta de la noi sa spunem: «Doamne, sunt vinovat in aceasta; iata ce am facut si iata ce am omis sa fac» (vezi Levitic 5.5).

Neemia 10:28-39

Barbatii ale caror nume sunt scrise la inceputul acestui capitol sunt cei care si-au pus sigiliul la incheierea regei man tului cu Domnul. Stim ca si Dumnezeu zeu Isus are sigiliul Sau: Duhul Sfânt. El este aplicat pe cel rascum parat, ca marca de proprietate prin care Domnul il recunoaste si declara: Iata-l pe «unul care-Mi apartine» (Efeseni 1.13; 4.30). „Este al Meu“ (comp. Exod 13.2 cu Isaia 43.1). Oare poate El sa recunoasca in felul acesta pe fiecare cititor al acestor randuri? Dar, in timp ce propriile sigilii nu le pot conferi insotitorilor lui Neemia puterea de a implini cele la care s-au angajat (comp. 10.39 cu 13.10,11), Duhul Sfânt este nu numai sigiliul, ci si puterea prin care crestinul actioneaza in acord cu voia lui Dumnezeu zeu (Ef. 3.16). Intreaga natiune s-a alaturat condusilor ei. Cu noasterea legii (dobandite curand) nu ramane la stadiul teoretic pentru ei, ci ii duce, pe rand, la curatire, la respectarea sabbatului si a anului de odihna al pamantului (fiecare al saptelea an), apoi la serviciul in templu si la respectarea instructiunilor privind cele dintai roade si zeciuielele. „Daca stiti aceste lucruri, ferece de voi daca le faceti“, spunea Domnul Isus (Ioan 13.17).

Neemia 11:1-12:30

Exilatii intorsi din Babilon erau foarte putini la numar comparativ cu cei care locuiau in tara inainte de deportare. Ierusalimul, cu zidurile reconstruite pe fundatiile anterioare, nu reunea decat un numar infim de cetateni, printre care si pe aceia care reparasera in dreptul casei lor. Se ia astfel decizia sa se apeleze la voluntari, din Iuda si din Benjamin, care sa vina sa locuiasca in oras. Numele lor sunt mentionate. Dumnezeu ii onoreaza, in adevar, pe cei care, parasindu-si pamanturile si casele, vin sa locuiasca langa sanctuarul Sau, din devotament pentru locul acela. Ei nu vor fi in pierdere, dupa cum anunta Ps. 122.6: „Ierusalim: cei care te iubesc vor prospera“. Promisiunile sunt facute cu privire la Ierusalimul din timpul imparatiei de o mie de ani (Zaharia 2.4; Isaia 33.20 si cap. 60), dar promisiunile care privesc cetatea sfanta, Ierusalimul ceresc, le intrec cu mult pe acestea. Dumnezeu, care a „pregatit-o“ pentru Hristos (Apocalipsa 21.2), a „pregatit-o“ si pentru aceia care-l apartin si care au renuntat la ideea de a avea o cetate permanenta in aceasta lume (Evrei 11.16). Aceasta cetate minunata nu este construita ca sa ramana goala, ci Dumnezeu Insusi va locui in ea, in mijlocul lor. Totusi, o conditie este esentiala pentru a intra in ea, aceea de a avea „hainele spalate“ prin credinta in sangele Mielului (Apocalipsa 22.14). Ati facut aceasta?

Neemia 12:31-47

Ceremonia dedicarii zidurilor Ierusalimului, care incepe in v. 27, se deruleaza in mijlocul unei mari bucurii. Doua procesiuni, formate din cantareti si insotite de trompeta, au pornit in acelasi timp, mergand pe zid in directii opuse. Una este condusa de Ezra, in timp ce Neemia o incheie pe cealalta. Cele doua procesiuni se intalnesc langa templu, dupa ce fiecare dintre ele a in jurat jumatate din oras. Ei au implinit acel cuvânt din frumosul psalm 48: „Inconjurati Sionul si ocoliti-l; numarati

turnurile sale, luati aminte la intaritura sa ...“ (Ps. 48.12, 13).Ajungand la casa Domnului, cele doua coruri reunite isi inalta glasurile; si „jertfe mari“ sunt aduse in mijlocul bucuriei generale. Versetul 43 ne invata trei lucruri despre aceasta bucurie: intai de toate, ca ea isi are sursa in Dumnezeu: „Dumnezeu ii facuse sa se bucure cu mare bucurie“; apoi, ca toti au luat parte la ea, inclusiv copiii, caci ceea ce ii bucura pe parinti le face placere si copiilor; in sfarsit, ca aceasta bucurie se auzea pana departe. Lumea care ne inconjoara poate ea sa vada si sa auda ca suntem oameni fericiti?

Neemia 13:1-14

Neemia fusese obligat sa se intoarca la im parat. Pro fi tand de aceasta absenta, Tobia, vraj masul bine cu nos cut, a reusit sa aiba acces la una dintre incaperile adiacente casei lui Dum ne zeu, cu ajutorul unuia dintre preoti. Acest preot nu era altul decat Eliasib, cel care se dovedise atat de neglijent la vremea cand se ridicase zidul. Dar nici usierii, oamenii care in capitolul prece dent fuse sera „ran duiti ... peste camarile vistierilor“, nu pazi sera ceea ce Dumne zeul lor le daduse in grija (12.45).Cuprins de indignare, Neemia insusi, la rein toarcerea sa, arunca din camara toate lu crurile lui Tobia, curata camarile si pune iarasi in ele uneltele si darurile (con frun ta cu Matei 21.12-13). Inimile noastre sunt une ori ase menea acestor incaperi, in care, in loc sa punem ceea ce-I apartine lui Dumnezeu si I serveste ca dar, lumea si-a depo zitat pro pri ile lucruri.Acel intai act de neglijenta antrenase altele, astfel ca Neemia trebuie acum sa se ocupe in continuare de partile cuvenite levitilor, ca si de supravegherea si de repar tizarea zeciuielilor aduse de popor.

Neemia 13:15-31

In pofida angajamentului pe care si-l luase (10.31), poporul n-a mai respectat odihna de sabbat. Neemia ia masurile cele mai energice pen tru remedierea acestei situatii.Oare nu se cuvine ca si noi, dragi copii ai lui Dum nezeu, sa dam cel putin tot atata importanta zilei Dom nului, precum odinioara Israel sabbatului Sau? Cu sigu ranta, noi nu ne mai aflam sub Lege. Dar este trist ca dumi nica poate fi considerata de unii crestini drept o zi de ragaz, sau de odihna obis nui ta, sau folosita pentru lectii de scoala care s-ar fi putut termina cu o zi mai devreme.La ce ne duc cu gandul aceste porti care trebuia sa fie inchise in timpul noptii pentru protectia fata de pericolele venind din afara? Nu ne amintesc o data in plus de cetatea sfanta despre care este scris: „Portile ei nici decum nu vor fi inchise ziua, pentru ca noapte nu va fi acolo... Si nimic intinat nu va intra nicidecum in ea, nici cine practica uraciune si minciuna“ (Apocalipsa 21.25, 27).Cortina istoriei este cazuta, in prezent, peste Israel. Ea se va ridica doar patru secole mai tar ziu (mai exact, patru sute patruzeci de ani), descope rindu-L pe Eliberatorul si pe Mesia al lor, inca de pe prima pagina a Noului Testament.

clickbible.org